

У недељу је одржан 6. конгрес ЛСВ-а. Ненад Чанак је том приликом рекао да „једино питање које распадом СФРЈ још није решено јесте питање Војводине”. Захтевао је доношење новог устава, који ће Војводини дати истинску аутономију, „законодавну, судску и извршну власт, право на власништво и изворне приходе”. Прочитао је и писмо руском амбасадору у коме га упозорава да Русија купује постројења НИС-а у Војводини која не припадају ономе ко их продаје. „Руској федерацији не треба срамота куповине украдене имовине. Ако и дође до потписивања тог уговора, треба очекивати да он у неком догледном периоду буде стављен ван снаге”, рекао је Чанак.

На конгресу је усвојена и Повеља о будућности. У Повељи се наводи да Војводина „има право да одлучује о својој судбини, које је стекла са народима република бивше Југославије у заједничкој борби против фашизма”. Војводина има и „недвосмислену међународну подршку да јој се врати аутономија”, што потврђује Резолуција Европског парламента од 29. септембра 2005, којом се тражи да се Војводини „врати аутономија какву је имала до 1990. године”.

У овим говорима налазимо два стара сецесионистичка трика. Први је да се под аутономијом подразумева држава. „Законодавну, судску и извршну власт”, у дословном смислу, имају само државе. Оно што хоће војвођански „аутономашки”, заправо је претварање Србије у (кон)федерацију Војводине и остатка Србије. Аутономија не подразумева изворну и неомеђену власт. Још мање аутономија подразумева да сва државна имовина на некој територији припада искључиво тој територији. Аутономија је преношење само једног, ограниченог дела извршне и законодавне, а понекад и дела судске власти, на регионални ниво. Аутономија је преношење и само мањег дела власничких права са државе на регион. Та мера аутономије, у оба случаја, погођена је Уставом. Да „аутономашки” хоће само аутономију, они би се чврсто ухватили за Устав. Али, баш зато што они под аутономијом хоће да прошверцују (кон)федерацију, Устав за њих није добар и покушавају да га оборе.

Други стари трик је претварање идентитета у сувереност. Пошто постоји идентитет Војводине, из њега се извлачи право на одлучивање о свему што се тиче Војводине.

Такво „право на основу идентитета” нигде не постоји. Оно постоји само у сувереним државама. Ако део територије неке државе има суверено право да одлучује о себи, а у то одлучивање не може да се меша остатак земље, онда је то нова суверена држава. Војводина „има право да одлучује о својој судбини” једино у држави Војводини. У држави Србији, о Војводини, као и о Београду, Шумадији итд, одлучују *сви* грађани државе Србије.

Овај трик са претварањем идентитета у сувереност често иде у пару са смицалицом која почива на „идентитетској двосмислености”. Аутономашки, наиме, под „Војвођанима” подразумевају нешто посебно у односу на остале грађане Србије. Из њега, онда, изводе право да сами „одлучују о својој судбини”. Када им се то право одбије, они кажу: „Чега се бојите, па у Војводини живи 67 посто Срба”. Дакле, у првом кораку, када из идентитета треба извући суверенитет, „Војвођанин” није исто што и „Србин”. Али, у другом кораку, када се укаже на сецесионистичке консеквенце тог захтева, „Војвођанин” одједном постаје „67 одсто Србин”. Аутономашки треба да се одлуче. Да ли „Војвођанин” није „Србин” 100 одсто, па зато „Војвођанима” треба стопостотна „аутономија”? Или „Војвођанин” само 33 одсто није „Србин”, али онда му треба само 33 одсто аутономије? Но, онда остаје нејасно зашто се уопште буне, пошто им Устав даје далеко више од тих 33 одсто аутономије.

Наравно, аутономашки сецесионисти под „Војвођанином” покушавају да развију не регионални, већ криптонационални, несрпски, па и антисрпски идентитет. То је понављање пута који су „Монтенегрини” већ прешли у Црној Гори. Треба само погледати различите аутономашке сајтове и видети колико је лигашко „војвођанство” напредовало у том правцу. Многи Срби у Војводини на ово не обраћају пажњу, тешећи се да „овде ипак има 67 одсто Срба”. Има, али двотрећинска већина лако постане мањина. Довољно је да се, по монтенегринском моделу, кроз званичне медије рашири идентитет „Војвођана”, какав налазимо на ЛСВ сајтовима. Онда се, по естонском моделу, изврши ревизија бирачког права. Добију га само они који су у Војводини живели до 1990, или до 1945, или још боље до 1918. (одн. њихови потомци). Затим се уприличи референдум, све уз европске посматраче. А на њему се са „убедљивих 55 одсто гласова”, реши „последње питање које распадом СФРЈ још није решено”.

Наивно је мислити да се таква „глад” за државом – за моћи, новцем и влашћу – какву испољавају наши „аутономашки” може нахранити нормалном аутономијом. Зато је наивно и било претпоставити да ће нови покрајински статут задовољити аутономаше. Они никад неће бити задовољни. Ни статутом, јер они неће статут, већ устав. Ни аутономијом, јер они неће аутономију, већ државу. Сви у Србији то већ сасвим добро разумеју. Да ли је могуће да једини, ко то још не разуме, јесте њихов коалициони партнер? Да ли је то стварно могуће?